

XVI. ÉVF. 1915. 8. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Bechaneum nyomda r. t.

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NOVUM ALTARIA.

VIRGO IPSUM QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda, Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Alumínium kivitelben: 90 fillér.

Uj Élet. Társadalmi és ismeretterjesztő lap. Megjelenik hetenként kétszer, csütörtökön és vasárnap. Szerkesztő: *Csukovics János, Sopron*, Ferenc József-tér. Előfizetési ára egész évre 8 korona. Az «Uj Élet» katolikus organum s nemrégén bontotta ki zászlóját. Ajánljuk az olvasóközönség szíves pártfogásába.

ÖRÖKLÁMPA

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Tiefenthaler József*: A dicsőséges szent Jobb. — *Fr. Tarzicius*: Furnesz szentje. — A kegyelmes úr. — *Dr. T. J.*: Öröklámpa. — *A. M.*: Oltáriszentség. — *Dr. Turchányi Lászlóné*: Az igazak könnyei fölhatnak az égbe. — *Csányi E. Medárd*: Legyen örökre béke. — *Gyakori szentáldozás*. Rovatvezető: *dr. Weber Pál*. — Az első keresztények buzgósága — Háborús esetek. — *Dr. Sch. Gy.*: A mindennapi szentáldozás hősei. — *Jézusom, örööm*. Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil*. Nemzetünk két nagy ünnepe. — *Lovich Ilonka*: Tarzicius — Szép virágcsokor. — *Felső bimbók*. — *Irodalom*. — *Röptében a nagyvilág körül*. — *Egyesületi élet*. — *Kimutatás*.

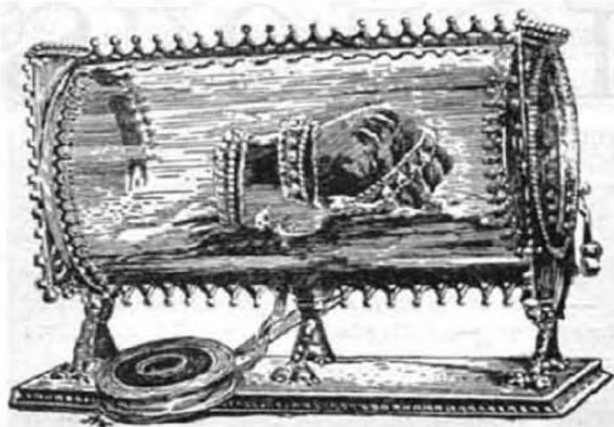
A dicsőséges szent Jobb.

KEVESEN tudják, hogy a magyar ősi törvénytárak legkiválóbbika az *Aranybulla* (1222) már törvénycikkelyt alkotott a szent Jobbról. Törvénybe iktatta a szent Jobb történelmi értékét, tiszteletét. Arpád-házi királyaink bölcsesége és keresztény öntudata megérezte, hogy mi a keresztény Magyarországnak a szent jobb, melyet a gondviselés megőrzött számára. Az aranybulla első törvénycikkelyével kívánta a nemzet figyelmét felhívni arra, hogy a szent Jobb mit tett és mire tanít.

Mit tett. Sok alamizsnát osztott. Eszköze volt annak a nemes Szívnek és nagy léleknek, mely a királyt népének szerető atyjává, patriarchájává avatta. Ezért is megérdemelte a szent jobb, hogy időken időig fennmaradjon. Csak hogy a nemzet szeme és ezeréves lelke többet is lát a szent Jobban. Megszemélyesítője a szent István azon politikai nagyságának, mellyel nemzetét — beiktatván azt a kereszténység nagy családjába — megmentette és az ezeréves fennállás szilárd alapjait lerakta.

Minő hatalmas népek hömpölyögtek végig Európa felületén! Rettegett hatalmas népek, kiknek ma már csak a történelem őrzi neveiket és létezésüknek idejét. Nem akadt szent Istvánuk, ki hozzáértésével, bámulatos bölcsességével és életszentségével a kereszténység terebélyes fája alá terelte volna, s azért letűnnek, elmerültek fékezetlenségüknek sírjába.

De a magyarnak akadt szent Istvánja, *nemzeti Megváltója*. S ádáz, áldatlan testvérharcok, melyek minden nemzetet elsorvasztanak, százados leigázások, örökös háborúk nem tudták letiporni azt a nemzetet, melynek egy szent István a megalapítója. Sőt minő dicső ma magyarnak lenni! Neve

A szent jobb.

betölti a földkerekséget, zászlaja idegen országok megbecsülésében fürdik; vére, ez a drága, önzetlen magyar vér a legértékesebb áldozat azon az oltáron, melyet a háború épített a nemzeteknek. Szent István szelleme él nemzetében. Sokat koptatott el belőle a történelem, erősen elhomályosították a nemzetfelforgató törekvések, melyek átkai az emberiségnek, de a háború megpróbáltatásai ismét kipattantották a nemzet szívéből szent István

szellemét. Lelkem elszáll a nagy katonai temetőkbe. Legközelebb van hozzánk az ungvári katonai temető. A keresztség teszi az embert kereszténnyé. S a keresztségben megvillognak — mint egy modern költő is megénekli — a kis keresztek és nagy keresztek. Ilyen ez a katonai temető. Csupa kis kereszt. Százával, ezrével egymás mellett. S felettük egy hatalmas nagy kereszt, melyen aranyos Krisztus-test veri vissza a nap sugarait. Az élők érzését, gondolkozását, meggyőződését, a holtak városa és tábora beszéli. Tiszta kereszténység itt minden. Az ad erőt a harcosnak, az lelkesedést a küzdőnek, annak árnyában kíván a megdicsőült megpihenni: Szent István király keresztény Magyarország!

Május 30-án páratlan fényben hordták körül Budapesten a szent jobbot. A legkeresztényellenesebb újságoknak is elállt a lélekzetük és egybehangzóan konstataáltak, hogy még millenáris esztendő nagy ünnepi felvonulásai is elhomályosulnak a szent Jobb fényes körmenete mellett. A katolikusok százazrei a város és állam vezetői, a trón képviselője és természetesen az egyház legfőbb vezetői voltak a szent jobb apródjai. S jön augusztus 20-a, amikor ismét megújul a nemzeti és vallásos megbecsülés eme monumentális megnyilatkozása. Újra körülhordják a drága jobbot, hogy amit tett a történelem folyamán, az most tanulsággá váljék minden igaz magyar szív számára: csak a kereszténység, melynek fáját a szent Jobb nálunk elültette, csak a kereszténység lehet Magyarország fejlődésének, jövőjének, fennmaradásának alapja és pedig elsősorban az ősi, tiszta, változatlan katolikus kereszténység, mely a szent Jobbot a nemzet számára őrzi és fenntartja.

Dr. Tiefenthaler József.

Furnesz szentje

(Régmúlt időkben.)

Egy szép nyárinap estéjén, bizonyos ősrégi apátság ujoncai a kertben időzének, hogy ott a napifáradalmak után kissé megpihenjenek. A nap épen utolsó sugarait veté e tájra, mely ünnepies csendben pompázott a szemlélők előtt.

Az ujoncmester, egy igen tisztas arcú, középkorú férfiú, egy irattekercsel kezében sietett lelki fiai elé s hozzájuk érve, kérdé őket, hogy volna-e kedvök egy kis történetet végighallgatni. Az ujoncok örvendő fogadták az ajánlatot, mire egy gesztenyefa alá telepedtek kedvelt mesterök köré, ki azután felolvasá előttük az alább következő eseményt, mely itt rövid kivonata csak a szépen leírt történetnek.

A furneszi apátságban — így kezdé az ujoncmester — élt egy János nevű laikustestvér; egyszerű földművesek gyermeke volt, de egyszerű szülői által jól neveltetvén s a természettől a jámbor életre nagy hajlammal bírván, a szerzetbe lépett, hol szentsége csakhamar fényleni kezdé, úgy-hogy a távol eső vidékeken is hire futott s nem is beszéltek róla másként, mint a «furneszi szentről».

Ezen elnevezés — mert János testvér

A királyi várkápolna, mint a szentjobb temploma.

is meghallotta azt — megzavará szentünk nyugalma s miután a gonosz lélek úgyszólván irigy szemmel nézte ezen jámbor testvér erényes életét, hogy őt megéjtse, a hiúság érzetét kelté fel benne. Azonban résen volt az őrangyal is és nem hagyta védencét elmerülni; még jókor felismeré János a veszélyt, melyben forgott s egyik napon leborult a Megfeszített képe előtt s buzgó imában kéré az Urat, hogy küldjön reá olyan megszegényítő dolgot, mely őt az emberek előtt megvetésre méltóvá tegye, de oly módon, hogy Istent emiatt meg ne bántsa s lelkét bűnnel be ne szennyezze.

János imája sokkal gyorsabban nyert meghallgattatást, semmint gondolá.

Ugyanis a szerzetnek igen jótevője vala Philippa királyné, ki gyakran nagy összegeket küldött az apátnak, részben a szerzet javára, részben pedig a szegények közti kiosztásra. Sir Guy de Montmar egy előkelő fiatal nemes, az apát öccse, volt többnyire a királyné megbízottja, ki által alamizsnáit az apátnak küldé. Sir Guy tehát nagyon otthonos volt az apátságban; az atyák igen kedvelték az ifjút s ez viszont az atyákat.

János testvér úgyszólván jobb keze volt az apátnak, ki különféle ügyeiben igen jól használhatta s így — hogy szükség esetén hamar kéznél lehessen — cellája is közel volt az apát szobájához. Sir Guy igen szeretett az «együgyű» Jánossal tréfálkozni, kit apró elbeszélései által nem egyszer ijesztett meg, úgy hogy a világ nem ismert gonoszságainak hallatánál egyre veté magára a kereszteket, min azután az ifjú jókat kacagott.

Még ott imádkozott a feszület előtt János, midőn sebes nyargalással az apátságához megérkezett az ifjú s felsietett az apáthoz, ki igen szívesen fogadta. Philippa királyné ismét egy aranyokkal tele erszényt küldött a szegények számára. Sir Guy most csak rövid ideig szándékozott az apátságban időzni, minthogy fontos politikai küldetése őt Franciaországba szólítá, de addig mégsem folytathatta útját, míg egy bizonyos nemes szintén meg nem érkezik, kivel együtt kelle mennie, erre várt tehát az apátságban s miként mondá, ha az jó széllel utazik, egy-két óra múlva már itt is leend.

— Ha így van, akkor azonnal előkeresem az okmányokat, melyeket a királyné kíván — mondá az apát s János testvér után küldött.

A küldönc Jánost imádkozva találá, amint épen esedezik az Úrhoz, hogy az emberek előtt vessze el jóhírnevét, s hogy így annál inkább megnyerhesse Isten tetszését.

Midőn az apáthoz belépett, ez megmagyarázá neki, mit kell írnia. A pénzzel telt zacskó ott feküdt az asztalon.

— János testvér — így szólt kárörvendő arccal Guy — ti jámbor szerzetesek azt mondjátok, hogy a pénz minden rossznak a gyökere, már

most miként fejtet meg nekem, hogy mégis honnan van az, hogy annyi jót lehet azzal tenni, például ezzel a nagy összeggel is, melyet az imént magammal hoztam?

János a pénzre tekintett s azután így szólt:

— Nem a pénz haszna fölött, hanem annak rosszrafordítása miatt sópánkodunk és...

Azonban Sir Guy félbeszakítá beszédét s mondá:

— Mondd csak nekem, nem volna kedvedre, ha ezt a sok pénzt neked adnák s te tehetnél vele azt, amit akarsz?

— Ah Isten őrizzen ettől! — mondá egyszerűen János — a világért sem szeretnék valami pénznek a birtokában lenni.

— Emeld fel csak ez erszényt, hogy milyen súllyal bír — mondá az ifjú.

— Nem én, lovag úr! ezt én nem teszem; hálát adok az Istennek, hogy arannyal, ezüsttel nincs dolgom!

— Ez mind helyes — viszonzá Guy — de azért mégis látom rajtad, hogy szívesen tekintgetsz a pénzre.

Mielőtt a megrémült János ezen szavakra felelhetett volna, megszólalt a házi csengetyű s így minden késedelem nélkül az apáttal együtt eltávozott a szobából, csak Sir Guy maradt néhány pillanatra vissza. Ha valaki figyelemmel kísérte volna az ifjú nemest, láthatta volna, mint oson be János cellájába, azután csintalan mosollyal, mint siet le a lépcsőkön.

Már mindnyájan együtt voltak az étteremben midőn a várt követ, kívül Guynak utaznia kelle, megérkezett; szerencsés útja volt s így sokkal hamarabb érkezett meg. Az ügy, mely miatt Franciaországba kellett menniök, oly fontos vala, hogy minden marasztalást szívesen megköszönve, azonnal indultak.

Guy oly izgatott volt, hogy az utazáson kívül másra alig látszott gondolni; az őt kísérő atyákat barátságosan üdvözlé, azután a nyeregbe pattant, így szólva:

— Ha mind az igaz, mit hallottam, a szép Furnesz virányait csak pár év múlva fogom viszont látni!

Mintegy két óra múlva az apát magához hívá az atyákat; tisztas arcán mély bánat kifejezése volt olvasható. Mélyen megindult hangon tudatá velök, hogy a nagy összeg, melyet a királyné csak az imént küldött, asztaláról megfoghatatlan módon eltűnt. Ki vihette el? Ki nyulhatott hozzá? El nem képzelheti. Idegen nincs az apátságban. Rablók nem lehettek, mert akkor egyéb értékes tárgyak is hiányzanának.

Rémülettel hallák az esetet az atyák s tanácsolák, hogy ki kell kutatni minden egyes cellát.

A tanács elfogadtatott; mire sorra járták a cellákat, persze hiába.

Midőn János cellájának ajtaja elé értek, kérdőleg tekintének az apátra, hogy vajjon be menjenek-e? Az apát szelid mosollyal intett, hogy igen. Beléptek tehát; a legegyszerűbb, legszegényebb cella volt ez; az ágyon egy rossz habitus-csuhá feküdt, felemelték és ő, ki írja le a megütközést, midőn egy zacskó arany esik ki az alól! Megfoghatatlan rejtély! «Jánost hívjátok ide» — mondá mély sóhajjal az apát. János belépett s bámulva látta kis cellájában a nagy gyülekezetet, de a fekvő zacskót nem vette észre.

— János testvér — mondá az apát. — Tudni fogod, miért hivtalak ide; ha hibád nem volna, nyilvános örökös hallgatásba temetném azt, de így testvéreid miatt, kiket a veszteség ért, ki kell azt nyilvánítanunk. A pénzt celládban találtuk meg. Jöjj térdepelj le és valld be vételkedet.

János tisztafényű szemeiben, melyeket az apátra emelt, zavart bámulatot, meglepetést lehetett olvasni, de bűnt nem. Már épen ártatlanságát akará bizonyítani, midőn az apát így folytatá:

— Te voltál legutoljára a szobámban, tehát nincs kétség vétkeséged iránt, egy hirtelen kísértés lepetett meg; bánd meg gyorsan, valld meg és tarts bűnbánatot.

János nem szólt egy szót sem. Arca halvány lett s egész testében reszketett, mert épen midőn ártatlanságát akará állítani jutott eszébe imája. Ime az Úr meghallgatta őt. Ime itt az alkalom meg kell azt ragadnia. Őt, kit eddig szentnek tartottak az emberek, most mint tolvajt vessenek-e meg? A gonosz lélek rémíti, de az angyal lelki szemei elé tartá ezen hősi önmegtagadás rendkívüli érdemét s végre győzött lelkében a jó szellem. Egy felkiáltással, melyet senki sem értett meg, az apát lábaihoz eveté magát János, arcát elrejté kezeibe. Az atyák vétkesnek hitték s nehéz sóhajokban törtek ki, midőn kedvelt társukat ott térdelni látták.

— Huszonhét év óta vagyok köztetek — mondá az apát — de e hosszú idő alatt soha ilyesmi nem fordult elő, most történik először, hogy eme bűnt büntetnem kell. A botránynak ne menjen hire; akarom, hogy ez velünk a sírba szálljon! Menj Hilár atya s mondd meg a testvéreknek, hogy köszönjük imájukat. A pénz előkerült, hogy miként, azt hallgasd el. Testvérük vétke sohase lesz említve többé, ő penitenciát fog tartani s mi el fogjuk feledni vétjét. Ezzennel felmentem őt minden hivatala alól és soha többé nem fog viselni ilyesmit. Isten kegyesen fogadja majd bűnbánatát.

Ezután az apát és atyák elhagyták János celláját, ki ismét feszület elé térdelt le s forró imában köszöné meg Istennek iránta tanúsított irgalmát.

János e naptól kezdve mellőzve volt minden nevezetesebb dolognál

s ő mellőztetését anyagi megadással viselte el, lelke pedig szebb, ragyogóbb volt, mint valaka. Az emberek is lassan feledni kezdték «Furnesz szentjét», az apátságban lakók pedig bizonyos tartózkodással voltak János iránt, hogy miért, maguk sem tudták, csak gyanították, hogy kellett valaminek történnie társukkal, de hogy mi volt, ezt nem is sejték. Igaz, volt idő, midőn a szegény félreismeret szerzetes lelke a keserűség tengerébe csaknem alámerült, de ilyenkor egy tekintet a Megfeszített képére, ismét lecsillapítá fellázadni akaró érzelmeit s tovább hordá nehéz keresztje terhét.

Évek, hosszú-hosszú évek multak így el, Sir Guy fürdött a dicsőségben, melyet bátorsága s egyéb érdemei szereztek neki. Egyik napon követet küldött az apáthoz, hogy annak megvigye azon hírt, miszerint reményli, hogy röviden viszontláthatja kedves ismerőseit az apátságban.

János testvér hő vágya volt mindig az angyalok ünnepét a mennyben tölteni, ezen vágya utolsó életévében fokozódott s ki is jelenté reményét, hogy ezen szép ünnepet már nem sokára ott fogja megülni.

Egyik napon az atyák egyike akarata ellen mély fájdalmat okozott Jánosnak, ugyanis a kincstárkulcsra lévén szüksége, Jánost szólítá, hogy hozza azt el neki, de hirtelen mást gondolt s így szólt:

— Ne, ne, te János, majd Sebestyén testvér lesz szíves elhozni. János alázattal hajtá le fejét ezen bizalmatlanságra, de hallgatott.

Végre betelt megpróbáltatásának ideje, őrangyalok ünnepét megelőző napon a reggeli órák imádkozásánál nem jelent meg a karban ima után. Utána néztek távoleső cellájában, mert már évek óta nem laká régi celláját az apát közelében. Ott feküdt szegény eszmélet nélkül a földön, ágyba tették s öntudatra hozták, de a betegápoló testvér kijelenté, hogy János már a fölkelő napot nem fogja többé láthatni.

Az apátot értesítették a közeli szomorú esetről. János elvégzé utolsó gyónását, magához vevé az Úr szent testét, felvéve az utolsókenetet s vidám, nyugodt szívvel monda, hogy holnap az angyalok közt leszen ama rég óhajtott ünnepen. Az apát is meglátogatta őt s «Istenhozzád»-ot mondott ezen jó gyermekének. S ezen utolsó órában, melyben az apát keze áldólag pihent fején, még egy súlyos kísérltet kellett Jánosnak kiállania, t. i. hogy most fedezze föl ártatlanságát.

— Legalább halálom után gondoljanak jól felőlem — monda önmagához. — Nem — felelé erre hősi szíve — életem, miként halálom Istenben legyen elrejtve — s hallgatott. Így telt el egy egész délelőtt. Végre beállt az agónia.

A lélekharang csengésébe vegyült egy paripa dobogása. Sir Guy érkezett meg. Az apát örült öccse viszontlátásán, ki szeretettel kérdezősködött régi ismerősei felől.

— Hát János testvér mit mondott, midőn a pénzt ruhája alatt megelé — kérdé — ugyan mily rémült arcot vágott hozzá?

Az apát ijedten tekintett öccsére s fuldokolva kérdé, hogy mit akar ezzel mondani, magyarázza ki magát.

Sir Guy elbeszélé, hogy miként rejté el a pénzt az együgyű szent cellájába, de erről teljesen megfeledkezett, midőn társa oly hirtelen megérkezett s vele utrakelt, azóta gyakran mosolygott magában, midőn elképzelé a testvér rémületét a pénz megpillantásánál.

Az apát komolyan hallgatá öccsét, azután ünnepélyesen mondá:

— Úgy hát Isten legyen nekem irgalmas, mert igazságtalanul ítéltél el egy szentet — s most elmondá a pénzzel történt esetet — s most szép lelke a mennybe száll, mert a harang síró szava neki szól, öcsém — fejezé be szavait az agg apát — de talán még nem késő, hozzá akarok menni s őt térdeimen kérlelem meg.

— Igen, ő egy igazi szent volt — mondák az atyák s követték az apátot.

Midőn beléptek a cellába, a haldokló feléjük fordítá orcáját, mely túlvilági boldogságtól fénylett.

— Fiam, gyermekem! — kiáltá az apát térdre esve az ágy mellett s szemeiből forró könnyek peregtek alá a haldokló kezére, melyet kezébe vett. — Bocsáss meg nekem, bocsáss meg mindnyájunknak. Isten felderíté ártatlanságodat.

Egy pillanatra örömsugár fénylett az elhomályosult szemekben; azután Istennek egy mosolya, az angyalok üdvözlete, a bold. Szűz fogadta János testvért örök életbe.

— Ó, jaj nekem — zokogá az apát — ő már a mennyei karok között van.

Az atyák ott álltak a kiszenvedett körül, nem sírtak, mert hiszen az, ki itt a megvettetést oly hőiesen viselé el, nyílt jelét viseli nyugalmat és boldogságot kifejező arcán az üdvözlésnek, a cella pedig mennyei illattal telt meg, mi csak erősebb bizonyságul szolgál e feltevés számára. Sir Guy később gyakran elbeszélte ezen esetet gyermekeinek, intve őket, hogy könnyelműen sohase cselekedjenek semmit.

Fr. Tarzicius.

A kegyelmes úr.

ÖRENNE tábornagy egy nagy ünnepen a szentségekhez járult. Miután meggyónt, a többi bűnbánók közé térdelt és nagy áhitattal a szentáldozáshoz készült. Mikor csengetyűvel jelt adtak a szentáldozásra, fölkelte és lesütött szemmel s összetett kézzel indult az oltár felé. A tábornok

szolgája, ki urát nem vette észre, épen előtte ment áldozni, de egy úr intett neki, hogy a kegyelmes úr utána megy. A meghökkent szolga rögtön kitért és urát előre akarta engedni. Tüenne azonban annyira el volt merülve imájába, hogy az első pillanatban nem is tudta, mit akar a szolga. Tiszteletteljesen a tábornagyhoz megy és halkan megsúgja neki: «Kegyelmes úr, méltóztassék kérem előre menni, az Úr asztalához». Tüenne mosolyogva odaszól neki: «A kegyelmes úr az ajtó előtt maradt. Itt csak egyetlen Úr van, tudniillik Az, akit most mindketten szívünkbe fogadunk, menj csak tehát előre!»

Quotidian Lajos.

Öröklámpa.

ASODÁLATOS kis alkotmány. Rejtett, igénytelen, misztikus kis lángocská, mely mintha minden pillanatban elaludnék. Pedig dehogy, hiszen öröklámpa, örökláng. Az anyaszentegyház szigorú parancsa, hogy mindig égjen. Éjjel-nappal. Nem is szabad Oltáriszentséget tartani, ha nem történik gondoskodás arról, hogy öröklámpa legyen és égjen. Innen vannak az öröklámpa alapítványok, amelyek másrészt az alapító hívő lelkéről is tanuskodnak. Sőt az erkölcsitanítók úgy vélik, hogy akinek bűnös hanyagságából egy teljes napot nem ég az öröklámpa, annak halálos véteknek a felelőssége, nyomja a lelkét.

De az öröklámpa főképen azért örök égő, örök lángocská, mert örök igazságok hirdetője.

Elsősorban azt jelenti, hogy ott abban az oltárszekrényben, mely előtt ég, az Úr Jézus van jelen a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Egy öröklámpás templom nem üres templom. Két utazóval történt, hogy valamelyik nagy német város szépségeit tanulmányozták. Megszemlélték annak gyönyörű ó-gót templomát, mely most a protestánsok használatában van, de természetesen valamikor katolikus templom volt. «Kérem uraim — mondja az udvarias sekrestyés — tegyék fel kalapjaikat, mert nincs itt senki.» Igaz, ott nem volt senki. Nem volt Eucharisztia, az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben s így természetesen öröklámpa sem.

Az öröklámpa tehát külső jele annak, hogy legméltóságosabb Oltáriszentség van. Ha idegen templomba lépsz, csak ezt kell keresned s arra felé térdet hajtani, hogy imádásodat az Úr Jézus iránt kifejezésre juttassad.

Az öröklámpa *éjjel-nappal* ég, mert az Úr Jézus éjjel-nappal ott lakozik az Oltáriszentségben. Nemcsak a szentmisében, nemcsak a szentáldozásnál, nemcsak a szentségimádásnál, hanem mindig, folyton-folyvást. «Én veletek vagyok mindennap, a világ végezetéig», ezt az ígéretet itt

valósította meg igazán az Úr Jézus. Köztünk van, köztünk időzik s bár mindenki elfelejtkezik Róla, ő virraszt felettünk és törődik sorsunkkal. Öröklámpa — örök jelenlétét az Úr Jézusnak hirdeted.

Az öröklámpa *egyszerű*. A lámpa, a tartó legyen díszes, elegáns vagy legalább is ragyogó tiszta, de a kis lángocska a legdíszesebb tartóban is olyan egyszerű, olyan igénytelen. Nem volna ott szebb egy nagy lángkéve, mint halottak napján nagy emberek sírján? Vagy minő modern lenne egy villanykörte, ívlámpa stb.? Sohasem! Kis mécs kell oda, kis pislákoló lángocska, hogy hirdesse az Úr Jézus *elrejttségét* az Oltáriszentség *egyszerű* színeiben. Ex inanivit se — kivetkőzött isteni pompájából érettünk, hogy hozzánk férjen, egyszerű, elrejtett, hogy a világ gőgjéért vezekeljen, néma, csendes, hogy a világ vásári zajába elmélyedést, elmélkedést vigyen.

Vegyük észre az öröklámpát s értsük meg néma, de monumentális tanítását, melyet szüntelen hirdet a legméltóságosabb Oltáriszentségről.

Dr. T. J.

Az Oltáriszentség.

FEDEZÉKBEN aludt a katona, már harmadnapja nem alhatott, mert folyton támadt az ellenség, éjjel-nappal. Tengernyi vér, tömérdek veszteség árán visszaverték. Hullák hevertek a hegység lejtőin, véres vizek csobogtak végig patakjai medrében. A hősök pedig, kik ily nagy küzdelem után legyőzték az ellenséget, ledőltek pihenni, mindenki ott, ahol épen a harcot bezáró paranasszó érte.

Szőkehajú, szelidarcú, alig húszéves volt a katona. Feje fáradtan pihent egy véres, nagy hanton; kezei nyugtalanul izegtek-mozogtak véres elejű zubbonyán. Nem volt megsebesülve, de súlyosan megsebesült pajtását vitte ki a tűzvonalból és ekkor annak vére őt is bepírosította.

— Hová? Hová menjek? — kérdezte álmában.

Fehér ruhájú angyal állt előtte, az álmok halkszavú, szelid, szőke angyala. Jer velem, mondá alig hallhatóan, mutatok neked valamit. Jer! És kezét nyújtotta az ifjú vitéznek. Mint a könnyű tollpohely úgy emelkedtek fel a levegőbe és pillanatok múlva a belga síkságok fölött lebegtek. Nagy seregek álltak itt véres tusában szemközt. Ember, ember ellen küzdött és a csatornák vize vértől piroslott.

— Ó jó angyal, minek mutatod ezt nekem? Hiszen csak az imént láttam ilyesfélét odahaza!

Ekkor Afrikába vitte az angyal az ifjú katonát. Ott is mindenfelé küzdő seregeket, vértől ázott mezőket láttak.

— Már megint! — sóhajtott az ifjú. — Mutass már derüesebb képeket. Az angyal szomorúan mosolygott: az egész föld vértől párolog. Hová vigyelek? Nézz megint és láss!

Gyönyörű tengerszoros tárult szemek elé, zöld partjai a béke mosolygó képe. Ó, dehogy. Amott óriási csatahajók sötétlenek, melyeknek ágyúí vész okádnak fekete torkukból a paradicsomi szépségű partokra. Itt is a halál tart aratást.

— Menjünk, menjünk innen, vezess a nyílt tengerre! — sóhajtott az ifjú. Talán ott nem látunk embervért folyni.

Tova lebegtek tehát és az ocean fölé kerültek. De mi volt a felszínen. Csupa hulla, csupa embervér. Felrobbantott, megtorpédózott hajók szerencsétlen utasai és legénysége és azoknak vére.

A katona búsan mosolygott. Kedves angyal, ezért kár volt engem idehoznod. Hiszen kiontott vért eleget láttam hazámban is. Ó, de mondd meg nekem, miért e nagy csapás a világon? Miért bünteti a Mindenható ily nagyon az emberiséget?

— Jer és lásd, szólt az angyal és kézenfogva az ifjú vitézt, vissza-lebegett vele Európa fölé.

Nagy városok fölött repültek, melyekben nagy tömegek sétáltak az utcán. A nők szemérmetlen, kihívó pillantásokkal, illetlenül ruházkodva nevetgéltek, nagyrészüknél keblén kígyó feküdt, a férfiak szeméből pedig a paráznság kígyója leselkedett rájuk. A boltokban szinte kígyók tekerődztek, a könyveken, újságokon, árucikkek nagyrészen.

— Mit jelent ez? — kérde a katona csodálkozva.

— A kígyó a gonosz lélek jelképe; ő uralkodik most a föld nagyobb részén, a keresztet engedték eltiporni, elveszni... pedig ha arra fordították volna azt a pénzt, amit most csak hadikölcsönre adnak, hogy jó, erkölcsös, hitvallásos legyen a sajtó, most nem folynék annyi embervér a földön.

A katona összerázkodott. Be sok kígyó és egyik undokabb a másikonál... Mérges kígyók ezek?

— Hogy mérgesek? — A legrosszabb fajtából. Csipésük nem a testet, de a lelket öli meg.

Ó édes jó angyal, vigasztalj meg már valami szebb látomással, esengett a katona.

— Jer és láss... templom fölé lebegtek most, melyből fény áradt ki. A templom belsejébe is beletekinthettek, mert a teteje olyan lett számukra, mint az üveg. Odabenn épen áldoztak a hívek. Aki magához vette az Oltáriszentséget, azonnal fényes lett, mint egy csillag. És midőn kiléptek az ilyenek a templomból, a kígyók sziszegve nekik rohantak, de ők könnyen elűzték őket, e szóval: az Úr Jézus nevében távozzatok.

— Ezt már szeretem látni. Ó bár sok ilyen templom lenne a világon és sok áldozó.

— Sok templom? — mondá szomorúan az angyal. Évről-évre kevesebb... kigyó pedig évről-évre több. Az emberiség vak, saját legfontosabb érdekei iránt. Olyanok, mint az esztelen gyermek, ki megeszi a cukrot, ha mérget tartalmaz is. Ők is a bűn, a szenvedélyek kielégítése miatt készek, saját vesztükre, Isten ellenségeihez szegődni... még Buddha és egyéb pogány esztelenségeket is divatba hoztak. Isten nem kell nekik, pedig mily nagy szeretettel nyújtja nekik a képzelhető legnagyobb boldogságot egy örökkévalóságon át!

— Most már értem! — sóhajtotta a katona, miért e vérözön. Bár megújulna, megjavulna tőle a világ!

— Meg fog javulni, ha az Oltáriszentséget kicsiny és nagy, férfi és nő szeretni és imádni fogja.

— Úgy legyen! — mondá a katona és fölébredt. Bámulva nézett körül: ah, hiszen a fedezékben vagyok... Álom volt az egész!

Két hét múlva egy vidéki nagyobb városba került a katona, ujoncokat kellett neki ott átvenni. Első dolga volt a templomba menni és a szentségekhez járulni. Olyan könnyű, boldog lett utána a lelke... és mikor visszakerült a tűzvonalba, bizakodva nézett az égre: fényes csillag leszek én is egykor odafönn!

És az is lett. Golyó járta át ifjú szívét, lelke pedig felszállt a magasba, hol nincsen viszály és háború, hanem örök béke... A jó Isten trónja előtt tisztelgett és jelentette: Felséges, mindenható Úristen, jelentem alássan, hogy megjöttem, a te engedelmes hű katonád, szent fiad Oltáriszentségének alázatos imádója. Magamhoz vettem a szent kenyeret, mely örök életet ad... Ó adj nekem helyet a te szép, örök országodban... A jó Isten helyet adott neki oda. Odalenn pedig ágyúztak tovább. A. M.

Az igazak könnyei felhatnak az égbe...

(A boldogságos Szűz szavai La Saletteben.)

AIG LOURDES általánosan ismert az egész világon és talán nincs olyan keresztény község, melyben a lourdesi Szűz vonzó fehér ruhás alakját nem ismernék, a boldogságos Szűznek egy másik délfranciaországi kegyhelye és megjelenése: a lasalettei, sokkal kevésbé ismeretes. Pedig az utóbbi helyen, melyben 1846. szeptember 19-én kegyeskedett az ég királynéjának e siralom völgyébe leszállani, igen fontos kijelentéseket tett a Szűzanya az emberiség számára. Ha valaki kételkednék e megjelenés és

e kijelentések hitelességében, bátran teheti, mert e megjelenés és e jövődőlés nem hitcikkely, azonban, ha szemügyre veszi és óvatosan megfontolja e megjelenés körülményeit, valamint e jövődölések közreadását, bizony aligha fog egyebet mondani, mint: itt igazán a boldogságos Szűz jelent meg, igazán az ő szentséges ajka mondott számunkra megrázó jövődöléseket a világ végső sorsáról, sőt a mostanról is. Érdekes, hogy a mostani világháborút szóról-szóra előre megmondta, de hát ez nem annyira érdekes, mint szomorú ránk nézve, hogy az emberiség e jövődölést tudva, mégis csak a rettenetes vérözön hullámaiba került, hogy a még rettenetesebb bűnözönytől megtisztuljon.

La Salette kedves kis község a délfranciaországi Alpokban. Szép vidéke azonban terméketlen és a lakosok nagyrészt állattenyésztésből élnek, mert a hegyi legelők finom, illatos fűvét így értékesíthetik legjobban. Ezen illatos fűszeres levegőjű hegyi legelők egyikén őrzött teheneket azon a nevezetes szeptemberi napon is két pásztorgyermek, a tizenegy éves Maximin és a tizenöt éves Melanie. Sejtelmük sem volt, hogy milyen világraszóló, nevezetes eseménynek lesznek rövidesen tanúi. Első napon voltak együtt, mert Maximin csak mint kisegítő szerepelt a beteg tehénpásztor helyett. Miután megebédeltek, fölkerelkedtek, hogy a tehenek után nézzenek, de azok csendesen pihentek a hegy lejtőjén. Ekkor legnagyobb csodálkozásukra valami fényes felhőt pillantottak meg közvetlen maguk előtt.

Közelebb menve a felhő kettévált és ők egy gyönyörű, de mély szomorúságot kifejező nőalakot pillantottak meg egy kőn ülve. De nem ijedtek meg nagyon tőle, mert a szép nő nyájas szóval hívta őket közelebb: ne féljete, gyermekek, azért jöttem, hogy nektek valami nagy ujságot mondjak és beszédbe ereszkedett velük olyan kegyes anyai módon, hogy a gyerekek egészen föl bátorodtak. Aztán mindegyiknek külön hosszú jövődöléseket mondott el a boldogságos Szűz, de csodálatosképen, amit az egyiknek mondott, azt a másik nem hallotta és viszont.

Azonban mondott olyant is, amit mindketten halhattak, még pedig a következőket: ha az én népem nem akarja megadni magát, kénytelen leszek fiam kezét reája bocsátani. Oly nehéz, oly súlyos e kéz, hogy már nem tudom többé visszatartani. Mennyit szenvedek értetek! Ha azt akarom, hogy fiam titeket el ne hagyjon, szüntelen kérnem kell őt, sokat kellene ezért tennetek és köszönetek, mert sohasem tudjátok e sok fáradságot eléggé meghálálni.

Továbbá kijelentette a boldogságos Szűz, hogy a vasárnap megszenteltelenítése és a káromkodás és a bűjt megszegése azok a bűnök, melyeket a Mindenható kiváltképen sujt, aztán éhinséget jövendőlt, mely már 1847-ben bekövetkezett, valamint a gyermekek nagyobb halandóságát, ami szinte nem maradt el. De ennél fontosabbak az emberiségre nézve azok a kijelentések, melyeket Melanie azon megbízatással nyert, hogy csak tizenkét év múlva szabad azokat közhirré tennie. És csakugyan bár mindent elkövettek, hogy a szegény tudatlan leányka e jövendőléseket hamarabb mondja el, nem volt hatalom, mely őt azok közlésére rávehette volna, míg 1851-ben a pápa őszentsége nem nyilvánította azon óhaját, hogy e jövendőlést ismerni akarja. Ekkor a grenoblei püspök, kinek egyházmegyéjéhez La Salette tartozik, Maximhez és Melaniehoz saját püspöki helyettesét és püspöki titkárát küldte el. Maximin ez időben már a grenoblei kis szeminárumban tanult, Melanie pedig a gondviselésről nevezett kedves nővérek anyaházában. Eleinte sehogy sem akarták titkait leírni, de miután a két kiküldött meggyőzte őket a pápa mint az egyház fejének azon jogáról, hogy minden vallási ügyben, mint az Isten helyettese eljárhatson, leírták azokat, még pedig külön-külön a grenoblei püspöki palota termeiben, világiak és papi emberek jelenlétében, kiket a püspök e célra mint tanukat kijelölt. Ez megtörténvén, a püspök megint vikáriusát, Rousselot abbét, valamint a grenoblei székesegyház plébánosát, Gerin abbét küldte el e titokteljes, püspöki pecsétekkel lezárt iratokkal Rómába IX. Pius pápa őszentségéhez. A Szentatya először Maximin levelét olvasta el, melynek közlése még most is tilos, aztán Melanie iratát, melynek elolvasása után mélyen elszomorodva jelentette ki: egész Európát iszonyú csapás fenyegeti.

De ezen jövendőlést sem hirdették ki azonnal, hanem különböző okoknál fogva csak 1870-ben tétetett az közhirré. Miután a jövendölés szövege igen hosszú, itt csak lényegesebb pontjait említjük, de azokból is láthatja mindenki, hogy a boldogságos Szűz a jelenlegi világháborút jövendőlte meg benne.

— Melanie — így szólt a boldogságos Szűz — amit most mondani fogok neked, 1858-ban közhirré teheted. (De mint láttuk, ezt csak 1870-ben tehetted, főként Napoleon császár tiltakozása miatt.) Azon a ponton áll, aki Isten, hogy hallatlan módon fenyítsen! Jaj a föld lakóinak! A nép vezetői elhanyagolták az imát és bűnbánatot, az emberek testi és lelki szenvedéseket fognak kiállani, az Isten magukra hagyja őket és büntetésekkel sujtja. Mindez 35 éven túl fog bekövetkezni. A társadalom a legborzasz-

több ostorcsapások, a legnagyobb események előestéjén áll. Fiam helytartója ne távozzék Rómából. Legyen szilárd és bátorlelkű, küzdjön a hit és szeretet fegyverével. Én vele leszek. *Olaszország bűnhődni fog elbizakodása miatt, hogy lerázni akarja magáról az Úr igáját.* Háborúnak lesz kitéve, mindenfelől vér fog folyni... Aztán a boldogságos Szűz megemlíti ez általános romlás okait, az emberek gonoszságának büntetéseül a rossz szellemek szabadon bocsátását 1864-ben, ennek folytán a gonoszság és hitetlenség nagyfokú elterjedését különösen rossz könyvek és spiritizmus meg egyéb babonák, valamint a sok hamis próféta (hitetlen tudósok) által.

Aztán újból kijelenti: Olaszország, Spanyolország, Franciaország, Angolország háború színhelyei lesznek és borzalmas, általános háború keletkezik, egyideig Isten sem Francia-, sem Olaszországról nem fog megemlékezni, mert Jézus Krisztus evangéliumát többé nem ismerik.

Az igazak sokat fognak szenvedni, de imáik, bűnbánati cselekedeteik és könnyeik felhatnak az égbe és az Isten egész népe bocsánatért és irgalomért fog esedezni, az én segítségemet és közbenjárásomat kérve. Akkor megsemmisülnek Jézus Krisztus ellenségei, újra béke áll be és az emberek kiengesztelik Istent, Jézus Krisztusnak szolgálva, őt imádva és dicsőítve és mindenütt felvirágozik a szeretet.

Igy biztat a boldogságos Szűz, hozzátéve azonban, hogy e békés idők se fognak sokáig tartani és aztán már az emberiség földi életének utolsó korszaka fog elkövetkezni.

Röviden írtuk csak le a jövődőlés igéit, de ezekből is megláthatja mindenki, hogy a mostani világháborút már 1846-ban megjövendölte a boldogságos Szűz. Miután a jövődölést csak 1870-ben hirdették ki, így a 35 évet ettől kezdve kell számítani. Harmincötéven túl... ez épen a mostani időkre illik. Franciaország züllése már 1905-ben kezdődően a szeparációs törvénnyel, mikor a francia állam, a katolikus egyház addig oly hű leánya nyíltan kimondta elszakadását a katolikus egyháztól. Ezt a jó Isten, a világ mindenható ura sokáig nem tűrhette.

Rettenetes időkbe, vészes viharokba születünk bele. De ne csüggedjünk: Üdvözítőnk édesanyja velünk van és értünk imádkozik. Ha pedig túléljük szerencsésen e rémes időket, béke áll be, Krisztusnak szolgál az emberiség, őt imádja és dicsőíti. Az Oltáriszentséget az egész földkerekségen szeretni, tisztelni és imádni fogják, míg csak eljön a vég. Hiszen Krisztus urunk kijelentette: egy akol lesz és egy pásztor.

Ne féljünk tehát és mondjuk a pápával: Binned biztam, Uram és meg nem szégyenültem. A boldogságos Szűz esdje ki mindnyájunknak a megtérés, bűnbánat és állhatatosság kegyelmeit.

Dr. Turchányi Lászlóné.

BEGYEN ÖRÖKRE BÉKE...

A dalt te mondd,	A dal tied	Dalom tied
Uram!	legyen!	legyen!
Te légy Múzsája	Ha napsugarban	Ha hajnalpírban
Dalomnak, énekemnek,	Belkém dalol vidáman,	Reám virrad az élet
Ezüstös lantom	Ha éjszakában	S eltűn az álom,
Rezgő húrjain,	Libbenő szárnyon	S pihent lélekkel
Ha szól az ének	Eljő az álom	Kezem először
S vele dicsérlek!	S szemem lezárom!	Imára zárom!

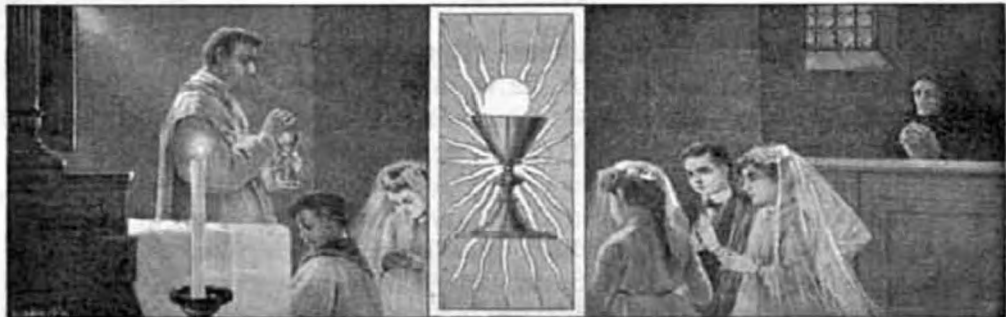
Tied a dal,
Uram!
Ha fölgetegként
Világ csatája tombol
Messze szerteszét,
S világcsatában
Népek ezrei
Segélyed esdi!

A dalt te mondd,
Uram!
«...Legyen a földön
Béke...örökre béke!...»
S édes hazánkra
Ha jó ez áldás,
Legyen jutalma
Örök...imadás!

Csányi E. Medárd.

Szentáldozásod előtt buzgón készülj az édes Jézus fogadására, szentáldozás után pedig térdreborulva üdvözlöd Őt, imádd és mondd el Neki kéréseidet.

Jézus legszentebb Szíve, add, hogy mindig jobban szeresselek!

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: Dr. WÉBER PÁL.

Az első keresztyének buzgósága.

TÖBBSZÖR szoktunk hivatkozni az első keresztyének hitbuzgóságára. Tényleg ők sok tekintetben példaképeink. De ami leginkább megragad bennünket: a mélységes bizalom, hit és odaadás az Oltáriszentségben jelenlevő Üdvözítőhöz. «Mindennap egyakarattal a templomban valának» — olvassuk az Apostolok cselekedeteiben (2, 46.) — és «örvendezéssel és egyenes szívvvel vevék az eledelt». Sok bizonyosság szól amellett — szent Jeromos is említi, hogy akik a szentmisén jelen voltak, azok valamennyien egyúttal az Úr asztalához is járultak.

Az üldözések idején sok akadállyal és nehézséggel járt a szentmise megtartása és a szentmisén való részvétel. Sokszor a katakombák szűk helyiségei szolgálták a szentmisek tartására. Az ilyen földalatti helyeken már a szűkös hely miatt sem jelenhettek meg sokan, különben is sokszor életveszéllyel járt a legkisebb megnyilatkozása is a keresztyén hitnek és érületnek. Már maga az a tény, hogy a katakombákban elrejtve ünnepték a szentmisét, hogy annak gyümölcsében: a szentáldozásban részesülhessenek, nagy buzgóságról tesz tanúságot. Vallásosságuk, jámborságuk, hitéletük, buzgóságuk középpontja az Oltáriszentség volt. A mult században az egyik római katakombában festményt találtak, mely az első keresztyének vallásos buzgóságának egy megható jelenetét ábrázolja. A festmény láttára egy jezsuita atya a megindultságtól könnyekre fakadt.

Hogy mennyire az Oltáriszentség köré fonódott gondolatuk, buzgóságuk, hitük és bizalmuk, bizonyítja az egyháznak egy ténykedése. A sokszoros és heves üldözések többször megakadályozták a szentmise tartását. Nem jöhettek össze, mert életveszéllyel járt, következésképp közösen sem áldozhattak. E körülmények indokolták és szükségessé tették az egyház azon intézkedését, hogy nemcsak papok áldoztathattak, hanem a

világi keresztények magukkal vihették és otthonukban őrizhették az Oltáriszentséget és meg is áldozhattak. Ez is mutatja, hogy a szentáldozás volt hitéletük középpontja, amint különben nehéz is volna megérteni csodálatraméltó hősies magatartásukat és a vértanúságig erős hitüket és meggyőződésüket.

Templomaink szent helyek. Amit az Úr mondott Mózesnek az égő csipkebokorból, ugyanazt hirdeti oltárainkon az örökmécses fénye: «a hely, melyen állasz, szent». Szent hely a mi templomunk. Szent helyé teszi az Úr Jézus személyes jelenléte az Oltáriszentségben. Amikor az üldözések dúltak az egyházban, amikor a keresztény templomok elpusztultak vagy bezárultak, az Úr Jézus a keresztény családok lakásaiban húzta meg magát és ezen személyes jelenlétével szentelte meg a keresztények lakásait és avatta azokat mindmegannyi templommá. Otthonukban elrejtve őrizték az Oltáriszentséget. A házukat és a szentáldozással lelküket megszentelő Krisztus erősítette őket a kitartásra, buzdította és vigasztalta őket a szenvedések óráiban. Mielőtt a vesztőhelyre vitték volna őket, az Úr testével erősítették magukat és Aranyszájú szent János szerint tüzet lehelő oroszlánokként jelentek meg, az ördögnek és a világnak egyaránt rémületére és borzalmára. Míg a cirkuszok földjét pirosra festette az üldözött és vértanúi halálra hurcolt keresztények kifolyó vére és a bűn orgiáit ülhetette ez ünnepelhetette, eme rémes viharokban a keresztény családok tűzhelyét megszentelte a titokban őrzött eucharisztikus Jézus. Nagy hasonlatosságot találhatunk az akkori és jelen viszonyok között. Ma is a félelmes harctereken míg az ágyúk bömbölése halál és szenvedések nyitánya, a lövészárkok elrejtett helyein jelen van az Úr Jézus és mint oly sokszor olvashatjuk — a tábori lelkész ott áldoztatja a halálba induló vitézeket. Amint a harctereken katonáink érzik, hogy a szentáldozás valóban az Úr Jézus kegyelemteljes vigasztalását és erősségét jelenti, ez a szent tudat és meggyőződés éltette az első keresztényeket is.

Nehezen lehet elképzelni oly kegyetlen és borzalmas üldözést, mint amely pl. Márk Aurél császár uralkodásába esik. Nemcsak a bevádolt keresztényeket üldözték, hanem az összes hívőket. Sem korra, sem rangra, sem nemre nem voltak tekintettel. Az egyetlen *fénypont* e rémnapok pokoli sötétségében az Oltáriszentség volt. Amikor az egyház üldözése kihirdettetett, a püspök első teendője az volt, hogy az Oltáriszentséget a hívők között kiossza, hogy azt hazavigyék és otthonukban magukhoz vegyék. Mily megindító megható bizalom a szent áldozás iránt! Az Úr Jézus szeretete az üldözések rémnapjaiban nem szabott határt és mértéket, s amikor már szentmisére összejönni lehetetlenség volt, szenvedő hivei vigasztalására megengedte, hogy otthonukba vigyék, hogy őket személyes jelen-

létével és szentséges testének táplálékul nyújtásával erősítse, megnyugtassa, vigasztalja. Legnagyobb boldogságuk az Oltáriszentség volt és aggodalmuk kiterjedt azokra is, akik fogságban voltak. Mindent megtettek, sokat fáradtak, hogy a fogságba jutottak a szentáldozás kegyelmeiben és áldásaiban részesüljenek. Szent Lucián, antióchiai pap, ki később Nikodemiában vértanui halált halt, a fogságban fölkereste a keresztényeket és miután oltár nem volt, a földre feküdt és a mellén mutatta be a szentmisét, hogy sínylődő testvéreit a szentmisének és a szentáldozásnak kegyelmeiben részesítse. Tarsicius az Oltáriszentséget vitte magával, midőn a pogányok megtámadták és megölték. Serapion halálos ágyán, miután pap az üldözés miatt hozzá el nem mehetett, egy gyermek kezéből kapta meg az utolsó Útravalót. Könnyekig megható az első keresztények nagy buzgósága az Oltáriszentséghez és az a mélységes tisztelet és lelkesedés, mellyel szentáldozásaikat végezték.

X. Pius pápának az 1905 december 20-án a gyakori és mindennapi szentáldozásra kiadott rendelete is megemlékezik az első keresztények példás hitéletéről, az Oltáriszentség iránt tanúsított buzgóságukról és gyakori áldozásukról. Ha az első keresztények oly buzgók voltak a gyakori szentáldozásban a rémteljes üldözések napjaiban is, mily bensőségesnek kell lenni a mi lelkesedésünknek, amikor Üdvözítőnket nem a katakombák elrejtett helyein kell keresnünk, hanem mindenütt megtaláljuk templomainkban. A missziós telepeken az új keresztények sok helyen órákat gyalogolnak, hogy a szentmisén megjelenhessenek és áldozhassanak. Nekünk igazán nem fáradság az Urat fölkeresni és megtalálni. Valóban dicsőíttessék és magasztaltassék vég nélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Háborús esetek.

ELMENNI háborúba és Jézus nélkül elveszni, veszteség, örök veszteség. Elmenni, de Krisztussal meghalni, nyereség, boldogság, örök boldogság. Egy tábori lelkész szentmisét olvasott, mely alatt két súlyosan sebesült katona áldozott. Alig hogy a mise befejeződött és a katonaság távozott a szabadban felállított oltártól, a két beteget az oltár mellett hagyták, hol hálaadásukat végezték. Egyszerre ellenséges gránát csap le az oltár mellé s a következő pillanatban a két katona lelke az örökkévalóságba költözött. Hálaadásuk boldog halállal végződött. Az oltár mellett temették el őket társaik.

A németek nagy püspöke, Keppler írja, hogy a háború nevelő is. Megtanítja az embert hinni és Krisztust szeretni. Akik eddig hidegek,

közömbösek voltak, a harctéren buzgók, a kórházakban példaadók. Egy német tábori lelkész írja, hogy legnagyobb örömét abban találta, hogy szentmiséin nagy számmal és többször áldoztak olyanok is, akik otthon inkább elmentek a templom mellett, mint bementek a templomba. Könynyekig megható a katonák fogadalma, mint óhajtják buzgóságukat odahaza még nagyobb bensőséggel folytatni. Imádkozzunk, hogy az Úr kegyelmének termése állandó legyen.

A Rajnavidéki nép mindig ismeretes volt jámborságáról, gyakorlatilag vallásos életéről, buzgóságáról. Lelkészük, mint egy német folyóiratban olvassuk, a következőket írta: «Az otthonmaradottak épülésére és vigasztalására jelenthetem, hogy a rajnaiak, amikor csak alkalmuk nyílik, meggyónnak és a kora reggeli szentmisén nagy számmal szoktak áldozni. *Nagyon sok katona* mindennap áldozik».

A mindennapi szentáldozás hősei.

AR ilyenek is vannak! Igen nagy a számuk! S e számból összehasonlíthatatlanul nagyobb a névtelen hőské és elenyésző azoké, akikről — legtöbbször véletlenül — megtudjuk, hogy áldozatot hoznak a mindennapi szentáldozásért. Véletlenül jöttünk rá mi is néhány esetre.

Egy anya kis fiával eljött a Balatonra nyaralni. A sápadt, vézna fiúcska fáradt arcáról leolvasható, hogy az ő egészségeért jött az édes anyja a magyar tengerhez. Letelepedtek az egyik helyen, fölvettek egy lakást. Akkor tudták meg, hogy abban a faluban egy hónapban egyszer van szentmise, a plébánia pedig 5 kilométernyire van és távol van a Balatontól. De van a szomszédban a víz mellett egy másik nyaralótelep, ahol naponként két szentmise van, ahol tehát a testet is, a lelket is lehet gondozni. Fizetnek bánatpénzt, végigszenvedik másodszor a hurcolkodás kellemetlenségeit és költségeit, csak hogy mindennap magukhoz vehessék az Úr Jézus szent testét. Mintha a vértanúk kora támadna föl.

Egy budapesti cselédleányt elvitt urasága nyaralni. Hány cselédleány örül a nyaralásnak! Kevesebb a dolog, főbb a pihenés, újat is lát, fürdeni is fürödhetik. Igen ám! De van egy bökkenő. Azon a nyaralóhelyen nincs pap, nincs szentmise, nem lehetséges a mindennapi szentáldozás. A jó lélek vár néhány napig. Kínos várás a szomszéd léleknek! «Három nap, három nap, szerető szívemnek három egész hónap!» Szentáldozás nélkül — ezt ő nem bírja. Lemond a nyaralásról, lemond a jó családról, le a jó tiszta levegőről; visszamegy a városba, ahol ugyan poros s romlott a levegő, de ahol magához veheti mindennap Őt, aki minden kellemetlenséget ellensúlyoz, aki minden áldozatot megér: magához veheti Jézus Krisztust a legszentebb Oltáriszentségben. *Dr. Sch. Gy.*

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. SZVLLABA EMIL

Nemzetünk két nagy ünnepe.

SOKAT HALLOTTUNK a mostani háborúban arról, hogy az oroszok a mi hős seregünk, kivált honvédeink fölött egy fehér nőt láttak lebegni, mintha vitézeinket megvédeni akarta volna. Magyarok és oroszok egyformán azt vallották, hogy Magyarország Patronája, a boldogságos szűz Mária volt az a nő. Nem mi hozzánk, hanem az anyaszentegyházhoz tartozik ezt megítélni, de azt mindannyian érezzük, hogy szűz Mária csakugyan védelmezte az ő országát, a mi édes hazánkat és erősen bizunk benne, hogy ezután sem hagyja el. Épen azért, ha valaha, úgy ebben az évben kell különös módon, szentáldozással megülnünk augusztus 15-én az ő nagy ünnepét, Nagy-Boldogasszony napját.

Hiszen miért mondjuk hazánkat Mária országának? Miért reméljük, hogy semmikép sem hagy el? Nemde azért, mert 1038-ban augusztus 15-én ajánlotta fel első szent királyunk, szent István, hazánkat szűz Máriának! Érezte a szent király, hogy halála napja itt van; szomorodott lélekkel gondolta el, nem lesz oly utóda, aki a hazát őszintén szeretné: azért tehát a mennyei királynénak ajánlotta fel a szent koronát, azaz az egész hazát.

Szent királyunk nyugodtan halhatott meg: a boldogságos Szűz a nagy veszedelemnek idején mindig megmutatta, hogy csakugyan elfogadta tőle a magyar szent koronát, valóban Magyarország királynéjának tekinti magát. Jött a tatár, gyilkolt, pusztított, de szűz Mária országát mégsem tudta eltörölni a föld színéről: a tatár kitakarodott s a magyar haza újból fölvirágzott. S jött a török, 150 évig nyomta el a szegény országot, de hiába: neki is ki kellett takarodnia, mert Mária országában

nem uralkodhatik a pogány. Végül jött az orosz az ő tengernyi hadával, de szűz Mária ismét mutatja, hogy védi az országot.

Tudjuk, azért védi, mert szent István neki ajánlotta föl. De hát mi az ország, amelyet szent István szűz Máriának felajánlott? Ez a szép föld, melyet a négy nagy folyóvíz: a Duna, Tisza, Dráva, Száva s az a sok többi folyó és a patakok úgy szelik át, mint valami ezüstszalagok? Ez a föld az, amelyen a Balaton, a Fertő és a többi tó tükre a nap fényében drágakő gyanánt ragyog? Ez a föld a haza, amelyen a buza-táblák aranytengernek látszanak s amelynek koronája az a számtalan sok hegy? Igen, ez is mind a haza: ezt mind fölajánlotta szent István szűz Máriának. De meg ne feledkezzünk egyről, épen a legfontosabbról, ami nélkül ez az ország nem volna a mi hazánk. Ez az egy mi vagyunk, akik a drága magyar földön lakunk. Hiszen, ha nem ringott volna a bölcsőnk, ez az ország nem is lenne a hazánk. Tehát a legfontosabbak a hazában épen mi vagyunk, akik itt élünk. Ennélfogva, amikor szent István szűz Máriának ajánlotta az országot, elsősorban a benne lakó embereket ajánlotta föl az égi királynénak, tehát minket is.

Azt kell azért magamnak mondanom: teljesen szűz Máriáé vagyok, mert magyarnak születtem és áldom az én jó Istenemet, hogy királynémnak szabad őt neveznem; áldom szent István királyunkat is, mert az Isten Anyját választotta patronámnak. Ámde ha szűz Máriáé vagyok, Jézusénak is kell lennem. Az Úr Jézus ugyanis mindenét, amit csak lehet, az ő szent Anyjának adta s viszont szűz Mária is akarja, hogy mindene Jézusé legyen.

Ajándk fel tehát magadat Patronánk tiszteletére az Úr Jézusnak. Ezt leginkább a gyakori szentáldozással teheted. Hiszen amikor méltó módon áldozol, valóban átadod szívedet-lelkedet Jézusodnak «és a szent Szűz oly kimondhatatlan örömmel tekint akkor szívedre, mint tekintett egykor Betlehemben a jászolra. Ha a mi égi Patronánk látja, hogy akik ez országban laknak, szeretik az ő szent Fiát s a szentáldozásban gyakran veszik magukhoz», ezt fogja mondani: «Magyarország nemcsak az én országom, hanem szent Fiamé is; itt meleg lakást kap a szívekben, azért ezt az országot mindenkor fogom oltalmazni».

Ne feledkezzünk el szent Istvánról sem, akinek szintén e hónapban, 20-án, van az ünnepe. Csak gondoljuk el: ő ma is él, valósággal él; ma is szereti a népét, amint szerette 900 évvel ezelőtt a földön. Haláloságyán szűz Máriához fordult, hogy fölajánlja neki az országot; megtette ezt azóta is sokszor, teszi bizonyára most is gyakran a borzasztó világháborúban. Ő hányszor borult le az égből az Isten Anyja előtt és mondja: «Nagyasszonyom, gondold a népedre! Ne hagyd el, hiszen a tied és szent Fiadé! Ne engeddd, hogy feldúlják azok, akikben nincs szeretet isteni Fiad

anyaszentegyháza iránt, amely az élet kenyerét nyújtja lelkeknek!» És a szent Szűz meghallgatja kipróbált, hű szolgája szavát és oltalmazza a hazát.

Augusztus 20-án az ország áldozópapjai szent István tiszteletére mutatják be a szentmiseáldozatot az Úristennek. Kérik a szent király közbenjárását az Úrnál. Bizonyára kivált azért kérik közbenjárását, hogy minél előbb győzedelmes békénk legyen. Részt fogtok venni mindenestre aznap a szentmisében: vegyetek részt a régi keresztények szokása szerint szentáldozással. Áldozatok Szent István tiszteletére az édes haza javáért. Az Úr Jézus, aki szent Istvánt boldogítja az égben, a szent király nemzetét nem fogja elhagyni, ha teljes szívéből ragaszkodik hozzá.

TARZICIUS

«A börtön titkos, mely homályán
A holnap büszke csapata.
Reggel a cirkusz várja őket,
S a pálmalombos nagy csata.

A szűz Jegyest ma várva-várják,
Erőt szerezni asztalán —
Átlénygült a szent Kenyér már,
Ah, el ki vinné?» — «Én, atyám!»

«Tarzicius, te? Gyöngye gyermek?»
«Ki Őt viszi, az mind erős!»
A Kincset kis szívére zárva
Oly boldog most a kicsi hős!

«Hová, te kedves, szép fiúcska
E csöndes utcán egymagad?
Az áhitatnak üde szárnya
Miért borítja arcodat?
Behúnyt szemű, fehér kis angyal,
Jöjj, rázd le bent az út porát!»
«Jó asszonyom, ha visszatérek!»
(És súg az ajk: «Ha addig élek! — »)
Tarzicius csak megy tovább.

«Tarzicius, jöjj, játsz velünk most!
Tovább sietned lesz idő...
A küldetést elvégzed akkor,
Ha már az est homálya nő.
Jöjj, játsz velünk a kedvemért ma!
Ez egy üres hely a tied...»
«Jó pajtás, ma nem játszhatom!

A küldetés — fontos nagyon!
Tarzicius tovább siet.

«Hahó fiú! Megállj egy szóra!
Mutasd meg akkor mit viszel!
Nézzétek csak, hogy mit szorongat
Kéblére mindkét kezivel!
A két kezed most vedd le onnan!
Mutasd nekünk! Levél-e? Szólj!»
Az ajka mozdul halk imába:
A drága Kincset fogja, zárja —
Tarzicius nem válaszol.

«Hah, tán keresztény és titkot viszen?
Pusztuljon akkor! Jertek, emberek!
Mit féltve őrzött, most bizton kiadja!
(Reá rohannak — férj és gyerek.)
«Vegyétek el!» — «Kímélni nem kell!» —
«Nos rajta hát!» — «Ereje fogy!» —
Hull, hull az ütleg szép fejére...
O, csak a Kincset baj ne érje!
Tarzicius a földre rogy.

«Hítvány ebek til Mit tevétek?
Ti gyilkosok... Oszlojatok!
Vagy megmutassam én különben,
Hogy százados miként vagyok?
Egy gyermeket leütni! Szégyen!
Lakoltok még mindannyian!»
A jó katona izmos karja
A vérző testet betakarja...
Tarzicius már halva van.

Rómára már leszállt az éjjel.
Az ősz pap lelke nem pihen meg.
Ki elindult az égi Kincessel,
Miért nem jó a drága gyermek?

«Ah, hű, nemes tiszt! Hirt hozál te?»
Eléje örvendezve fut.
«Tiszteld a vértanút karomban!
Elhoztam őt, a hős fiút!»

Az ősz pap szeme könnyözönben úszik,
A kis kacsókat bontja szeliden —
Dobogni megszűnt kicsi szív fölött
A szent Kenyér sértetlenül pihen...

Temesvár.

Lovich Ilonka.

Szép virágcsokor.

EG Y MARISKA nevű kis leány azon búsult, hogy nem adhat virágot az oltárra, mert nincsen kertje a szüleinek, sem neki pénze virágot venni. — Te is vihatsz virágcsokrot az Úr Jézusnak — mondá neki barátnője, a kis okos Ilonka.

— Hogyan adhatnék? Hiszen szegény vagyok.

— Nézd, ha én áldozni megyek mindennap, így gondolkozom: kedves Jézusom, más virágom nincsen, csak szívemnek virágai. Add, hogy azokból szép csokrot köthessek neked. Még pedig a forró szeretet illatos piros rózsáiból, az áhitatos imádság fűszeres illatú szegfűiből, a tisztaság hófehér liliomaiból, a hűség égbéi nefelejtseiből, az alázatosság mennyei illatú ibolyáiból, a reménység örökzöldjéből, a szerénység igénytelen, de jószagú rezedáiból. Mindezeket szívesen nyújtom át neked édes Údvőztőm, ha szívembe szállsz, mint valami királyi trónusra. Sőt még ezen kívül sok, sok szép és illatos virággal kedveskedem neked gondolatban. Látod, ezt te is megteheted Mariskám!

FESLŐ BIMBÓK

Katonaesetek.

SOKTÓL HALLOTTAM már, hogy ilyen vallásos és isteniélő hadsereggel vívott csatában, mint a miénk, okvetlen nyernünk kell. Ezen kijelentést bátran mindenki megerősítheti, ha tudatában van annak, hogy szűz Mária, a mi mennyei anyánk, mióta szent István király Magyarországot az Ő oltalmába ajánlotta, a mi pátronánk, segítők. Csak Ő hozzá kell

folyamodnunk imáink közvetítéseért. Ő biztosan továbbítja imáinkat — oda, ahová mi küldtük — a jó Istenhez és az ott szíves meghallgatásra talál. És teljesedni látjuk Jézus Krisztus egyszerű, de igen vigasztaló szavát: «Kérjétek és adatni fog nektek, keressetek és találni fogtok, zörgezzetek és megnyitvatik nektek».

Ime egynéhány példa katonáink vallásosságáról:

Harctérre induló ezredből az egyik katona fiatalkora óta a Mária-kongregációnak a tagja, elővette a Mária-érmet és azt gondosan bevarrta a blúza balzsebébe, hogy könnyen ki ne essen. Erősen hitte, hogy ha majd a harctéren lesz és egy golyó a szívének menne, szűz Mária azonnal segítene neki és megakadályozná, hogy a golyó a testébe jusson, mert Ő nem marad senkinek adósa, ki Őt tiszteli. Pár óra múlva a vonat robogott velük a harcmező felé. Amint odaértek, pár nap múlva a tűzvonalba kerültek. Hónapokon át küzdött hőiesen legkisebb sérülés nélkül. A sok küzdelemben a Mária-érmet tartó cérna elkopott és az érem kiesett. Mindjárt észrevette, de annyi ideje nem volt, hogy újból bevarrja és csak úgy a balkezével a jobb zsebébe tette. Alig tett pár lövést, egy golyó épen a jobbfeleli zsebének rontott. Mindjárt észrevette, de nem érzett semmi fájdalmat, amint a zsebébe néz, ott találja a golyót és a golyóütéstől behorpadt Mária-érmet. Ekkor gondolta aztán szűz Mária iránt érzett szeretettől elérzékenyedve, hogy szűz Mária milyen nagy gonddal kíséri azokat, kik Őt tisztelik, mert ha előbb ismét a balzsebébe tette volna az érmet, akkor nem lett volna, ami felfogja a golyót és ott fekszen a lövészárkok mellett tehetetlenül, míg a szanitések rá nem találnak.

Egy pályaudvar perronján nagyszámú sebesült feküdt egyszerű szalmára ágyazva s várták, míg kórházakba szállítják őket. Egyikük fájdalmasan sóhajtott fel s midőn egy betegápoló apáca odasietett, hogy kötését megújítsa, a sebesült visszautasította a kötést s így szólt:

— Hamar, hamar, hozzanak gyóntatót!

Az apáca körülnézett s hangosan kérdezte:

— Nincs itt valahol katolikus pap?

De a nyüzsgő sokaságban sehol papot nem látott. Ekkor azonban észrevette, hogy egy súlyosan sebesült katona integet felé.

— Én pap vagyok — suttogta a sebesült, ki rémes sebei közt beszélni is alig birt — vigyenek engem hozzá, én feloldozom.

Az apáca késlekedett. A pap-katona testét gránát tépte szét s félő volt, hogy egyetlen mozdulat is a halálát okozhatja. A pap-katona azonban egyre halkuló hangon, végső erejét is megfeszítve suttogta:

— Kedves nővér, ön tudja, mi egy halhatatlan lélek értéke, mit számít az, ha egy órával kevesebbet vagy többet élek!

S e szavakkal fájdalmas erőfeszítéseket tett, hogy felemelkedjen. Erre azonban nem volt ereje s így kérésére nagynehezen odavitték haldokló bajtársához. Ez azon sebtében meggyónt neki. A pap-katona a föloldozásra nem is bírta már felemelni a kezét; ebben is apáca segített neki. Alig mondta ki a szükséges szavakat, mire mindketten egyszerre holtan estek vissza a szalmára. A lelkiatya és lelkigyermeké így haltak meg egymás mellett — a hősi küzdelmek után.

Beküldte

Pekli Terézia
euch. leányoksz. tag.

IRODALOM

Papi lelkigyakorlatok a Mária-kongregáció Otthonban. (Budapest, VIII. ker. Horánszky-utca 20.)

A lelkigyakorlatok fontossága és sokaknak óhaja arra indította a Jézustársaság budapesti háza előljáróit, hogy lelkigyakorlatokat szervezzen a ft. papság számára a szünidőben.

A lelkigyakorlatok beosztása 1915 június 28-tól augusztus 20-ig.

Június	28-án este 7 órától—július	1-én este 7 óráig
Július	5-én » 7 » »	8-án » 7 »
»	19-én » 7 » »	22-én » 7 »
Augusztus	2-án » 7 » augusztus	5-én » 7 »
»	16-án » 7 » »	19-én » 7 »

Megjegyzések. 1. A lelkigyakorlaton résztvevők számára csak 14 szoba áll rendelkezésre megfelelő termekkel és előcsarnokokkal; azért is szíveskedjenek legalább a megkezdés előtt egy héttel jelentkezni.

2. A jelentkezők azonnal értesítést kapnak a felvételtől vagy az esetleges akadályról.

3. Az utolsó konferencia tárgya a Mária-Kongregáció vezetéséről szól.

Havi Közlöny a lelkipásztorkodás és rokon tudományok köréből. Kiadótulajdonos és szerkesztő *dr. Czapi Gyula* temesvári theol. tanár. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Temesvár. Szeminárium. Megjelenik minden hó végén. Előfizetési ár évi 10 kor. Harmincegyoldadik évfolyam.

Mária-Kongregáció. Hitbuzgalmi képes havi folyóirat. Szerkeszti *Bangha Béla S. J.* (Megjelen havonként egyszer.) Előfizetési ára: tömegesen rendelve (20 példány) egy évfolyam 1 korona, külön rendelve 2 korona. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Mária-utca 25. — Legújabb száma most jelent meg a következő gazdag és változatos tartalommal:

Elmélkedés. *Müller Lajos S. J.* — Levelek egy leánykongreganistához. *Laci bácsi.* — Liliomszál a ravatalon. *László Ferenc S. J.* — Széjgyezetek. *Kőrödi Katona János.* — Meier G. O. S. B.: Szent Bernát élete. Fordítja *dr. Várkonyi Fidél S. O. Cist.* XII. — Hírek. — Halottak. — Bűcsúzókhöz.

Röptében a nagyvilág körül.

A pápa Özszentsége adománya hadseregünknek. A Szentatya a bécsi apostoli nuncius útján nagyobb összeget küldött a magyar és osztrák apostoli tábori vikáriátusnak, hogy e pénzzel a katonák lelki gondozásának előmozdítására tábori kápolnákat állítsanak. A pápa ezzel az adománnyal ismét tanubizonyosságot tett atyai gondosságáról, mellyel hivei lelkiüdvéért iránt viseltetik. Kifejezésre juttatta ezáltal semlegességét is, mert ép így küldött adományt az olasz tábori kápolnákra, előbb pedig a belgák, franciák és lengyelek tábori kápolnáira. A pápa adománya valóban a szerető atya jóságára vall, hiszen a Szentszék anyagi helyzete épen a háború miatt egyáltalában nem rózsás; Péter-filléreket a pápa alig kap s mégis minduntalan nagyobb összeget fordít a nyomor enyhítésére, a szenvedők könnyének letörlésére és a lelki gondozásra, mert mindnyájunknak szerető atyja.

A pápa adományáról ez a távirat számol be:

Bécs, júl. 5.

XV. Benedek pápa Scapinelli di Léguigno bécsi pápai nuncius útján az apostoli tábori vikáriátus számára 5000 koronát utaltatott át. Ennek az összegnek az a rendeltetése, hogy belőle tábori kápolnákat állítsanak fel, amivel a pápa is részt akar venni az osztrák és magyar sereg vallási szükségletének kielégítésében.

Jézus szentségi Szívének tisztelete. Az Úr Jézus szent szíve a legméltóságosabb Oltáriszentségben él, misem természetesebb tehát, minthogy gyakran halljuk emlegetni Jézus Szentségi Szívét. A Ritus-kongregáció a párisi bíborosérsek kérdésére hangsúlyozza, hogy Jézus szentségi Szíve ugyanaz, mint Jézus szent Szíve s Jézus szentségi Szívének tisztelete nem több vagy különb, mint a legméltóságosabb Oltáriszentség maga.

A legméltóságosabb Oltáriszentség dicsérete. A bíboros-hercegprimás legutóbbi körlevele közli a pápa Özszentségének ama döntését, amellyel a legméltóságosabb Oltáriszentség következő dicséretéhez: *Dicsőíttessék és*

áldassék mindenkor a legszentebb és legméltóságosabb Oltáriszentség, háromszáz napi búcsút ajándékoz az anyaszentegyház kegyelmi kincstárából. A búcsúkegyelem minden alkalomra megnyerhető, amikor a katolikus hívő bűnbánó lélekkel elmondja és a halottakra is alkalmazható. Érvényben marad továbbra is az a kegyelem, hogy aki a fenti dicsőítést mindennap elmondja, egyszer egy hónapban teljes búcsút nyerhet, ha a szentségekhez is járul.

EGYESÜLETI ÉLET.

A szegedi Oltáregylet jelentése 1913—1914. évi működéséről. A valóságos egyesületek természetének megfelelő csendes, de nem észrevétlen és a maga nemében áldásos működést fejtett ki a szegedi Oltáregylet az 1913—1914. egyleti évében.

Az egyleti tagok imakönyvében ott díszelgett az a kis fehér lap, amelyen a munkarend, ott ékeskedett az a kis füzet, amely a havonkinti szentmisére, szentségimádásra, a munkadélutánokra s egyéb egyleti kötelemekre hívta és intette az egyleti tagokat.

A kedves emlékek közé kell azért soroznunk azokat a csöndes, áhitatos csütörtöki szentmiséket, amelyeken egy-egy időszerű elmélkedés hangzott a h. igazgató szájából; kellemes reminiscenciákként őrizzük azokat a munkadélutánokat is, amelyeken a szép kézimunkák terve alakult ki s amelyeken a munkafelosztás barátságos eszmecserére adott alkalmat.

E délutánokon Hauser Rezső Sándorné a jókedvű házigazda sze-

repét töltötte be, míg dr. Juhász Istvánné a munkavezető szerepében fáradozott dicséretes buzgalommal.

E délutánok kézzelfogható eredményeként és igazolásaként rendeztük azt a sikerült kiállítást a Dmke-palota közgyűlési termében, ahol a munkadélutánok is tartottak.

Az egyletet érintő nevezetesebb eseményekről sem akarunk hallgatni. — 1913 december 21-én igen sikerült orgona-hangversenyt rendezett az Oltáregylet javára ft. Járossy Dezső orsz. zeneakadémiai tanár, temesvári székesegyházi karnagy. Hálás köszönetünket fejezzük ki ez úton a ft. karnagy úr előtt azzal a kérésünkkel egyetemben, hogy hasonló kitüntetésben máskor is kegyeskedjék részesíteni egyletünket.

Az 1914. évi február hó 10-én tartott választmányi ülésünkön érdemes alelnöknőnk, mlt. özv. Vladár Mihályné bejelentette, hogy végleg eltávozván városunkból, kénytelen alelnöki tisztségéről lemondani.

A választmány ezt mély sajnálattal tudomásul vette s halálának és

szeretetének jeléül jegyzőkönyvileg mondott köszönetet a távozó alelnöknek, az egyesület érdekében kifejtett tevékenységeért.

Egyúttal a távozó alelnök úr indítványára Molnár Elemérné úrnőt jelezte egyhangú lelkesedéssel alelnöknek, amit a közgyűlés jóváhagyott. — Az egyesület tisztikara egyébként nem szenvedett változást, ugyanazon tagokból áll, mint tavaly.

Elnök: dr. Nagy Aladárné, alelnök: Molnár Elemérné, munkavezető: dr. Juhász Istvánné, helyettes igazgató: dr. Henny Ferenc s.-lelkész, titkár: dr. Aigner Károly ügyvéd, Pénztáros: Szabó Lajos s.-lelkész.

A választmány tagjai a tisztikaron kívül: Aigner Károlyné, Aigner Nándorné, Bartha Ferencné, Buday Jánosné, özv. Berdenich Jánosné, Elekes Gyuláné, Hauser Rezsőné, özv. Hatzinger Sándorné, Kádár Ferencné, Kókai Istvánné, Meskó Antalné, Malina Gyuláné, Molnár Elemérné, Orkonyi Edéné, Perjessy Lászlóné, Polgár Lászlóné, Raskó Istvánné, Rohr Jakabné, Ringhofer Lajosné, Reök Ivánné, Sarkady Györgyné, Somlyódy Istvánné, Szele Róbertné, Vén Andrásné és Vészits Lajosné úrnők.

A nagybőjt folyamán dr. Sebes Ferenc, kegyesrendi tanár és hit-szónok nagyhatású lelkigyakorlatokat tartott az alelnök felkérésére a Kath. Növédő-egyesület dísztermében. A lelkigyakorlatok végeztével Glattfelder Gyula dr. csanádi pü-

pök úr Öméltósága vállalkozott ki-tüntető jóakarattal a szentgyónások meghallgatására és az áldoztatásra.

Hálás köszönettel kérjük megyés főpásztorunkat, hogy a jövőben is tüntesse ki együletünket magas jó-indulatával.

Májusban az egyesület szép kiállítást rendezett a Dmke közgyűlési termében.

E kiállításon kézimunkák igen szép számmal voltak s annak rendezése — ügybuzgó alelnöknek, a házigazdának s munkavezetőnek s az egyesület tagjainak sok gondjáról, fáradozásáról s műízléséről tanuskodott.

Május 30-án, pünkösdi napján, valamennyi szegedi templomban gyűjtést rendeztünk az egyesület anyagi felsegélyezésére.

1914. jan. 7-én, egy nagyon gyászos nap virradt reánk; e napon szólította ki az élők sorából a Gondviselő jólelkű igazgatónk, mlt. Jászai Géza c. püspököt, sz.-belvárosi plébánost. Amely fájdalommal érintett mindnyájunkat ez a váratlan csapás, oly igaz kegyelettel kísértük utolsó útjára fiatal egyesületünk első igazgatóját s rótiuk le hálánkat egy díszes emlékkoszorú és gyászjelentés alakjában.

Közgyűlésünket pedig a megrendítő események hatása alatt szeptemberre halasztottuk el. A gyász eset után ünneplő lélekkel akartunk résztvenni a szegedi katolikus közönséget nagyban érdeklő eseményen: a fogadalmi templom alapkövetelén azzal a szépséges sejte-

lemmel és reménnyel, hogy az új, monumentális templom oltárai majd a mi kézimunkáinkra várnak.

*

Június 21-én kísértük az alapkö megszenteléséhez megyés főpásztorunkat.

S egy hétre reá, mintegy a világot felkavaró nagy orkánnak első irtózatos dörrenéseként hangzott el a sarajevói rémtett megrendítő híre s akkor borongós lélekkel kezdtük sejteni, hogy a csendes és békés tevékenységnek s nyugodt ájtatosságoknak napjai meg lesznek számlálva.

S valóban, egy hónapra reá lángbaborult e föld színe s azóta a világháborúnak központján áll szép hazánk — s minden egyleti tevékenység megszűnt, mert az lett a jelszó: a haza mindenek előtt. Igen, a hazának hős katonái, a hazának szomorú kórházai, a hazának elárvult gyermekei, a gyászba öltözött anyák. Azóta egy a munkánk: vigasztalni, áldozni, ápolni, fáradozni szép hazánknak nagy lánggal égő oltára körül. Most ott vagyunk... S azért függőben maradt — az egyleti élet minden más irányú tevékenysége, kivéven a

szentségimádást: a béke fejedelme az Úr Jézus előtt.

Egy mozzanatról azonban, amely az 1914/15. évet érinti, e helyt sem lehet megfededkeznünk. Egyletünk sok tagja buzgóan résztvett azokon az épületes s nagyhatású husvéti lelkigyakorlatokon, amelyeket ft. Zdravec István szentferencrendi házfőnök rendezett a Miasszonyunkról nevezett alsóvárosi zárdában valamennyi egylet intelligens kath. urí asszonyai és urí leányai számára. — Hálás köszönettel eltelve tettek sokan eleget vallásos kötelességeiknek.

A jövőbe vetett hitünkkel reméljük, hogy ha a világháború borzalmi eltávoznak a földszínéről, új erővel, új lelkesedéssel foghatunk hozzá a rendszeres és tervszerű egyleti élet folytatásához. Adja az ég, hogy reményünk minél előbb valóra váljon.

Ájándékot kaptak: *Bakony-Szent-László, Basahid, Belvárosi parochia, Alsóvárosi parochia, Irgalmasnővérek Szegeden, Kübekháza, Móríczföld, Piarista rendház, Rókusi parochia, Szegedi Szent Gellért konviktus, Szegedi Nővédő Egyesület, Végegyháza.* Pénztári kimutatása: Bevétel 2230.34 K, kiadás: 2230.34 K.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Oltáregyesületi adományok 1915. június.

Tomkó József 1 K, Brunsvik Mária 2 K, Kovács Anna 40 fillér, Fray Józsefné 1 K, Fray Vilma 1 K, Fray Mária 1 K, dr. Horváth Vilmosné 4 K, Vincze Rozália 2 K, Csávolszky Mária 2 K, Humay Teréz 2 K, Vörös Ignác 1 K, Dormith Magda 1 K, Schröder Katalin 1 K, özv. Takács Jánosné 4 K, Koppán Jenőné 4 K, Békefy

Lajosné 1 K, Kner Teréz 2 K 40 fillér, O. E. tagoktól 7 K, 20 fillér, Zellhoffer István 2 K, Luzsa Györgyné 2 K, Luzsa Rózsika 2 K, Pezolt Anna 1 K, Vorsatz Luiza 4 K, Winkler Antalné 1 K, Turai Julianna 1 K, öz. Miskolczy Lászlóné 2 K, Sárváry Mária 2 K, öz. Karsay Mihályné 50 fillér, Martinovich Elekné 4 K, Mangur Károly 1 K, Mátyás József 2 K, öz. Blaha Albertné 50 fillér, Nádoszky Józsefné 3 K, Kurucz Lajos 2 K, Kiss Gyuláné 2 K, Pintér Appolónia 1 K, Török Margit 1 K, Nándori Teréz 2 K, öz. Schafer Rezsóné 4 K, Miklay Mária 4 K, Kovács Józsefné 2 K, Pataki Ferenc 3 K, Pataki Ferencné 3 K, Tretthan Istvánné 1 K, Tóth Mária 80 fillér, Eppel Károlyné 2 K, öz. Várady Jenőné 1 K, Kapus János 1 K, Szabó Mariska 10 K, Egy O. E. tag 3 K gróf Csáky Gyuláné 4 K, Kump Klára 2 K, öz. Stipek Pálné terjesztőné által: öz. Nyul Mihályné 4 K, Soldát Béláné 1 K, Schöberl Ferencné 1 K, Amon Ferencné 1 K, Verner Jánosné 2 K, Szedlák Ferencné 1 K, Vataj Teréz 1 K, Vataj Gizella 1 K, Söter Mária 1 K, Barcza Zoltánné 2 K, Di Landri Erzsébet 1 K, Czagány Pálné, öz. Szalay Lászlóné 2 K, Ft. Czapi Gyula által: O. E. tagsági díj, Csanád egyházm. 440 K, Vajnurák Mihályné 2 K, Höger Lajosné 2 K, Szerdahely Károlyné 2 K, Sas Pálné 3 K, Csicsa József 2 K, Zsenkó Ferencné 2 K, Lupp Mártonné 2 K, Lipinszky Károly 2 K, Görlich Alajosné 2 K, Urbán Ferencné 32 K, Nemessányi Emma 2 K, Öhr Klára 1 K, Jungmayer Mihályné terjesztőné által: Szebek Julianna 50 fillér, Szebehelyi Erzsébet 24 fillér, Hütter Anna 26 fillér, Stuchtid Anna 24 fillér, Rosenberg Petronella 33 fillér, Keserű Károly 24 fillér, Sánta Margit 40 fillér, Gostola Boriska 24 fillér, Víz Ilona 24 fillér, Bereksza István 2 K, Staub Béláné 2 K, öz. Koyér Károlyné 1 K, Tomaskó Vincéné 50 fillér, Galba József 4 K, Galba Józsefné 2 K, O. E. tagoktól 41 K, 97 fillér, O. E. tagoktól 19 K 6 fillér, Burik Zsófia 24 fillér, Barta Fülöpne 2 K, Jedlinzka Franciska 1 K, Bozoki Bonavent 4 K, Viktor Katalin 1 K, Viktor János 1 K, Aigner György 1 K, Aigner Antónia 1 K, Németh Sándorné 60 fillér, Orphanides Eleonora 3 K, Nikora J.-né 3 K, a székesfehérvári Oltáregyesület 20 K, gróf Mikes Árpádné 10 K, Pesthy Árpádné és Margit 20 K, öz. Lafranko Istvánné 10 K, öz. Lafranko Károlyné 10 K, ft. Kleckl József Cserföldről 100 K, Steiner Mártonné 20 K, Gerhardt Antal 4 K, Csere Mihály 6 K, U. U. 2 K, Kocsis Mihályné 2 K.

KIMUTATÁS

a budapesti Országos Központi Oltáregyesület által 1915-ben ajándékozott tárgyakról.

I. Esztergom főegyházmegyében:

Jókút: 1 alba, 1 karing, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 100 korona értékben.

Szete: 1 zöld kazula, 2 vállkendő, 2 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 2 palla, összesen 120 korona értékben.

Vágfarkasd: 1 fekete kazula, 2 fekete ministránsruha, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 2 palla összesen 160 korona értékben.

Komját : 1 fehér kazula, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 2 palla, összesen 120 korona értékben.

Kisvendég : 1 fehér kazula, 1 ciborium köpeny, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 140 korona értékben.

Nagysáró : 1 alba, 1 karing, 6 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 6 corporale, 3 palla, összesen 100 korona értékben.

Egeg : 1 ciborium, 1 velum, dupla olajtartó, 1 füstölő, 6 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 6 corporale, 3 palla, összesen 150 korona értékben.

Aszós : 1 fekete kazula, 6 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 6 corporale, 3 palla, összesen 120 korona értékben.

II. Besztercebányai egyházmegyében :

Besztercebánya vártemplom : 200 korona hozzájárulás a főkapu mögött felállítandó imádási rács és számoly költségeihez.

Feketebalog : ciborium aranyoztatás.

Jálna : 1 mennyezet, 1 monstrancia aranyoztatás, 1 öröklámpa, 1 missale romanum, 1 missale defunctorum.

Kékellő : 1 ciborium, 1 ciborium köpenyke, összesen 60 korona értékben.

Radvány : 1 kehelyaranyoztatás.

III. Szepes egyházmegyében :

Védvalu : 1 öröklámpa, 1 beteglátogató készlet, 1 alba, 1 karing, 1 cingulum, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 170 korona értékben.

IV. Szombathelyi egyházmegyében :

Szarvaskend : 1 fehér kazula, 1 alba, 1 karing, 2 ministráns ing, 2 vörös ministránsruha, 12 lavabó, 1 missale defunctorum, összesen 280 korona értékben.

Páka : 1 zöld kazula, 1 alba, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 200 korona értékben.

Vasfarkasfalva : 1 missale defunctorum, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 50 korona értékben.

Hegyhátszentjakab : 1 alba, 1 cingulum, 1 karing, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 110 korona értékben.

Szentléárd : 1 fehér kazula, 1 fehér stóla, 1 missale romanum, 1 misekönyv-állvány, 2 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 1 palla, összesen 200 korona értékben.

V. Egeri egyházmegyében :

Bátor : 1 fehér pluviale, 1 alba, 1 karing, 1 palla, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 1 missale romanum, összesen 200 korona értékben.

Bélapátfalva : 1 viola kazula, 2 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

Borsodszirák : 1 viola kazula, 2 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

VI. Rozsnyó egyházmegyében :

Guszona : 1 fehér pluviale 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 palla, összesen 140 korona értékben.

Murányhosszúrét : 1 ünnepi fehér kazula, 1 fekete kazula, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 palla, összesen 270 korona értékben.

Korompa : 1 fehér kazula, 1 zöld kazula, 1 missale romanum, 1 missale defunctorum, összesen 300 korona értékben.

VII. Kassa egyházmegyében :

Hilyó : 1 alba, 1 beteglátogató készlet, 6 purificatorium, 6 lavabo, összesen 70 korona értékben.

Abos : 1 füstölő tömjéntartóval, 30 korona értékben.

Szilvásujfalu : 2 alba, 2 viola ministránsruha, 2 fekete ministránsruha, összesen 110 korona értékben.

Felsőgagy : 1 alba, 1 karing, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 110 korona értékben.

Szikszó : 1 fehér kazula, 1 fekete kazula, 1 vörös kazula, 3 purificatorium, 3 lavabo, 1 corporale, 1 palla, összesen 320 korona értékben.

Kozma : 1 zöld kazula, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

VIII. Eperjes gk. egyházmegyében :

Telekháza : 1 szenteltvíztartó hintővel 30 korona értékben.

IX. Munkács gk. egyházmegyében :

Bodrogkeresztur : 1 pacificale, 25 korona értékben.

Majdánka : 1 ciborium 45 korona értékben.

X. Hajdudorog gk. egyházmegyében :

Csikszentgyörgy : 1 pacificale 25 korona értékben.

Kápolnák :

Budapest államrendőrségi toloncház : 1 zöld kazula, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

Budapest városligeti jáki kápolna : 1 vörös kazula, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

Budapest katolikus patronage-egyesület : 1 ciboriumköpenyke 15 korona értékben.

Nyitraháza zárda : 1 fehér kazula, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

Selmeczbánya zárda : 1 fehér pluviale 125 korona értékben.

Gyöngyös zárda : 1 fehér kazula, 2 corporale, összesen 105 korona értékben.

Vasvár zárda : 1 kazula, 1 öröklámpa, összesen 120 korona értékben.

Temesvár zárda : 1 vörös kazula 150 korona értékben.

Tapolca zárda : 1 alba, 1 karing, apró fehérenemű, összesen 100 korona értékben.

Marosvásárhely főgymnázium : 1 vörös kazula, 2 alba, 1 karing, összesen 220 korona értékben.

Óbecse zárda : 1 zöld kazula 100 korona értékben.
Utólagosan : Ferenczfalva : 1 fehér kazula, 1 velum.
Majdánka : 1 cibórium.

A budapesti Országos Központi Oltáregyesület kiállítására beküldött adományok :

Gróf Csekonics Endréné 1 kehely paténával, Cziráky Luiza grófnő 1 zöld kazula, Cziráky Almásy Erzsébet grófnő egy viola kazula, San Marco hercegnő 1 zöld kazula, özv. Lafranko Jánosné 1 oltárterítő.

Készítették és dolgoztak; gróf Csekonics Endréné 12 albát, özv. gróf Wenckheim Frigyesné 12 albát, özv. Heinrich Ferencné 12 albát, Zubriczky Józsefné 6 albát, gróf Győry Teréz 12 karinget, gróf Cziráky-Almásy Erzsébet 12 karinget, Felmayer Vilma 12 karinget, Kraemer Gézáné 12 karinget, Tihanyi Béláné 12 karinget, Dvorzsák Vera 12 ministráns inget, Journet Anna 1 fehér kazulát, Keiner Irma 3 fehér kazulát, Keiner Ilka 1 fehér kazulát, Fischer Róza 1 fehér kazulát, Burdet Eugénia 1 zöld kazulát, Barabás Mária 1 piros kazulát, Aigner Anna 1 pluvialét, Jungmayer Mihályné 1 piros kazulát, Leimer Mihályné 1 fehér kazulát, U. B. 1 pluvialét, Kerekes Istvánné 1 stólat, özv. Lafranko Károlyné 1 stólat, Haász Emilia 1 stólat, özv. Császkovszky Mihályné, Ulet Mária, Zwekits Jánosné, özv. Martinovics M.-né és Görgey Luiza horgolt csipkét, Röck Ilka filet csipkét, özv. Császkovszky Mihályné és Németh N.-né cingulumot Tausch 100 vállkendőt, özv. Marjai Károlyné, Kereknyák Anna, Gradi Anna, Peholz Anna, Szafránszky Jánosné, özv. Nyúl Józsefné és Cservay Béláné apró fehéreneműt; Éberling Józsefné, Ebergényi N.-né, Sara Irma és a Ranolder-intézet IV. osztályú növendékei pallakat; báró Puteany, Skerlecz Cara bárónő, Novák Mártonné és Farkas Gézáné alfafodrokat.

Felelős szerkesztő : Dr. Tiefenthaler József.

**Walser-Varga-féle
Örökimádás imakönyv
az oltáregyletek imakönyve, ötödik
teljes kiadás; 30 óra**

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron :

Vászonkötés 4 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 „ — „

Műnyomó papíron :

Vászonkötés, vörösvágás 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal 5 „ 50 „
Bőrkötés, aranyv., tokkal 6 „ 50 „

REMÉNYSÉGÜNK

1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai
még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Borjúbőr-kötés, aranyvágás,
párnázva, kazettával 8 K 50 f

Japán papíron : (az egész könyv egy uj-
nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 „ — „
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 „ — „

Ezen könyvek megrendelhetők :

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál
Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvételt

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.